

Möte i ”ögonhöjd”

Vi lever i ett samhälle där egoismen flödar. Man umgås oftast med likasinnade eller människor som kan tillföra något i våra egna liv. Den yttre skönheten syns vara viktigare än den inre. När vi var i Stockholm och hälsade på vänner över Allhelgonahelgen, berättade min väninna att hon hade blivit bjuden på ett homeparty för tjejer där temat var ”kroppsskulptering”. Det förelästes om alla möjliga skönhetsoperationer, hur vacker man kunde bli och så erbjöds det rabatt om man bokade in sig på någon. Min väninna gick aldrig dit, för hon blev så illa berörd av denna exploatering av människokroppen. Det får mig att tänka på Psalm 139:13-14

”Du har skapat mina njurar, du sammanvävde mig i min moders liv. Jag tackar dig för att jag är danad så övermåttan underbart. Ja, underbara är dina verk, min själ vet det väl.”

Vi kan i varje fall var säkra på att Gud älskar oss precis som han har skapat oss. Han är stolt över sin skapelse och ser med nöjda ögon på oss. Jag tror att Han vill att vi skall instämma med David som skrev denna Psalm och visa tacksamhet och vördnad för hur Gud har skapat oss. Det måste bedröva Honom när vi har låga tankar både om oss själva och våra medmänniskor. Likaså när vi idealiserar någon speciell människa och sätter upp dem på en piedestal. Paulus ord till romarna i Romarbrevet 1:25 är lika aktuella idag som då; *”De bytte ut Guds sanning mot lögnen; de dyrkade och tjänade det skapade i stället för Skaparen.”* När vi inte lever i Guds sanning, att vi är älskade och värdefulla som vi är, så blir det obalans i våra liv.

Innan jag kom till tro hade jag svårt att älska mig själv. Det resulterade i att jag inte vågade vara mig själv. Jag levde i ständiga rollspel och hade lätt till att kritisera andra. Författaren Tommy Hellsten uttrycker det så bra: *”Ju större behov jag har att kritisera, förakta och sätta mig till doms över andra, desto ytligare är min självkänedom. Men ju mer jag varit tvungen att möta mitt eget mörker, desto mindre är mitt behov att fördöma andra. När jag blir medveten om det stora undret att jag är älskad trots min svaghet, ja kanske till och med på grund av den, börjar jag förstå att det här gäller ju alla. En bristfällig människa är värd att älskas.”*

När jag förstod hur mycket Gud älskade mig trots min svaghet och synd, kunde jag börja älska mig själv. Detta gjorde att jag fick se mina medmänniskor med nya ögon. Jag kunde älska även de obekväma och annorlunda människorna, som jag tidigare hade undvikit. Vad spännande och utmanande livet blev! Så mycket underbara och härliga människor det dolde sig bakom ibland smutsiga eller kantiga yttre.

I min förra krönika skrev jag om Carin, en av våra goa volontärer på Trappanér, där jag jobbar med hemlösa människor. Hon hade svårt att hitta sig själv och känna sig accepterad för den hon var i sin uppväxt. Men med Guds hjälp har Carin förstått att hon är lika mycket värd som någon annan. Att hon är älskad för sin egen skull. Det är underbart att se hur hon förmedlar detta till våra gäster. Carin möter dem med stor kärlek och respekt. Vid ett tillfälle sa Carin till mig,

- Det är häftigt att möta människor där de befinner sig, utan att varken titta ner eller upp på dem. Varje person jag möter är unik och värdefull, som en dyrbar skatt som jag får ta del av. Nu när jag ser och förstår mitt eget värde kan jag också möta andra i ”ögonhöjd”.